

Vilkaarlighed end netop uafhængige Domstole. Men et saadant Værn kan ikke tænkes, naar Administrationen har Ret til at gribe ind i Domstolenes Gerning. Jeg mener derfor, at fra hvilken Side man end betragter Sagen, maa dette Punkt gaa ud.

Skulde man saa mene, at det var en forfærdelig Ulykke, hvis en Dommer i et enkelt Tilfælde skulde hæve Sagen eller afslutte den med en Bøde eller Advarsel, hvis vedkommende havde gjort sig skyldig i de grove Legemsbeskadigelser og Kønsforbrydelser, Loven omtaler, skal jeg der til sige, at Ulykken ikke er større, end at den kan rettes ved Appel. Det er dog det naturligeste Middel mod en Afgørelse ved Domstolene, som findes urimelig eller urigtig. Det er derfor, jeg har stillet dette Ændringsforslag, som ganske simpelt gaar ud paa — naar man tager Realiteten — at vi afvise Administrationens Indgriben i Domstolenes Afgørelse, men at der derimod hjemles Appel, naar der er Misforståelse med Afgørelsen. Jeg er nu bleven opmærksom paa en enkelt Fejl — det er blot en lille sproglig Utydelighed — i mit Forslag. Dette gaar ud paa, at 2det Punktum af § 19 udgaar, og efter Slutningsordene i næste Punktum „bemeldte Lovs § 14“ tilføjes: „eller Afgørelser ifølge samme Lovs § 17“. Der er den Unøjagtighed derved, at ved en saadan „Afgørelse“ er der ingen Dom falden; men enhver vil kunne forstaa, at Meningen er, at fra *Afgørelsens* Afsigelse regnet kan Justitsministeren indenfor en Frist af 3 Maaneder indanke Afgørelsen. Hvis mit Ændringsforslag skulde blive vedtaget, vil denne lille Unøjagtighed, hvis det findes rigtigt, kunne rettes inden 3die Behandling.

Ellinger: Vi staa i dette Øjeblik overfor Afgørelsen af dette meget vigtige og stærkt debatterede Spørgsmaal, hvorvidt der i vor Straffelovgivning skal indføres Prygl som Straf, et Spørgsmaal, der jo har lagt stærkt Beslag i mere end et Aars Tid paa Tingets Medlemmer og paa Befolkningen. Jeg har i Forening med 5 af mine politiske Venner, nemlig vi 6, der i Fjor stemte mod § 5, stillet en Række Ændringsforslag, 7 i alt, der for os danne en organisk Helhed, som ganske vist gaar ud paa i vort Ændringsforslag Nr. 1 at udstemme Pryglene — og ogsaa de andre Forslag gaa ud paa dette at udstemme Pryglene af Lovforslaget — men som dog ere affattede saaledes, at Loven, naar den bliver ændret, i den Retning, vi her ønske,

i Virkeligheden, hvad jeg om lidt skal paavise, sikkert opfylder langt bedre end det foreliggende Forslag deres Ønsker, som ere til Sinds at gaa til Pryglene som et Middel mod Volds- og andre Forbrydelser.

Jeg, der, da Sagen først kom frem i Rigsdagen, stod usikker overfor den, da der ikke tidligere havde været Lejlighed til saa grundigt at drøfte og gennemtænke den, som der nu har været, er kommen til det Resultat, at der ikke foreligger nogen Nødvendighed for at gaa til Indførelse af Prygl, til Genindførelse af denne ellers forlængst afskaffede Straf. Jeg bøjer mig ganske vist ikke ubetinget for den Paastand, at Forslagets § 5 er kultur-fjendtlig. Ingenlunde, thi i det Tilfælde at Indførelsen af Prygl som Straf skulde kunne bidrage til en Formindskelse af Volds- og andre Forbrydelsers Tal, kan man egentlig snarere sige, at Pryglestraffen vilde være kulturbefordrende. Paa den anden Side skal man heller ikke lade sig skræmme af de Tal, der angives for Volds- og andre Forbrydelser, fordi ethvert Tal, der nævnes, vil altid synes stort. Man gaar jo ikke til Prygl uden som et sidste Middel; men vi kunne dog ikke siges at befinde os i nogen Nødstilstand, naar det viser sig, at Antallet af Domfældelser for Vold er gaaet ned fra 440 i 1898 til kun 315 i 1902.

Det, der har praktisk Betydning i denne Sag, er dette: Vil Prygl hjælpe? Vil den Omstændighed, at der kan gives Prygl for disse Forbrydelser, virke afskrækkende, saaledes at for det første deres Antal og dermed ogsaa de lidendes Antal formindskes, og for det andet vil det have en gavnlig eller i alt Fald ikke en skadelig Indflydelse paa deres Natur, som Straffen anvendes paa? Det er Sagens Kerne, og det er desværre ogsaa det Spørgsmaal, om hvilket lærd og læg ere uenige. Nu gaar Lovforslaget, for saa vidt Prygl paa Børn angaar, jo i den Retning, i hvilken Udviklingen i en Række af Aar i øvrigt er gaaet. Vi have her i Landet en lang og dyrekøbt Erfaring for, hvor ringe Nytte der har været ved alle de Legemstraffe, som ere idømte Børn og unge Mennesker, Ris for Børn under 15 Aar, Rotting for unge Mennesker paa 15—18 Aar. Vi have, siger jeg, en lang og dyrekøbt Erfaring for, hvor lidt dette har bidraget til at formindske Børneforbrydelsernes Antal. Nu gaar Lovforslaget for saa vidt i den rigtige Retning, som det gaar videre ad denne Vej. Men samtidig tror man, det vil være muligt at formindske Antallet af voksnes Forbrydelser ved at gaa til Prygl, ved at gaa